

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

Ziet, die dag komt, brandende als een oven: dan zullen alle hoogmoedigen, en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn, en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten. zegt de Heere der heirscharen, die hun noch wortel noch tak laten zal. Ulieden daarentegen, die mijnen naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder zijne vleugelen; en gij zult uitgaan, en toenemen, als mestkalveren.

MALEACHI 4 : 1 en 2.

No. 5.

1 Maart 1904.

9de Jaargang.

DE KERK EN HET KONINKRIJK GODS.

Uit de *Deseret News* (Kerstnummer.)

De kersttijd brengt ons voor den geest de zending en het onderwijs van dien Goddelijken man wiens geboorte ter wereld nu herdacht wordt. Zijn voorlooper riep aangaande zijne komst uit: „Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen!” De vijanden van Christus en zijne zaak verklaarden dat dit verraad was tegen het oppermachtige Rome. En de wreede dood, dien de Messias onderging, volgde op de beschuldiging. Toch was het koninkrijk dat door den Dooper en den Nazarener aangekondigd werd geenszins strijdig met eenig aardsch bewind, maar had ten doel zijne aanhangers betere burgers en nuttiger voor den staat te maken wegens hunne gehechtheid aan de Kerk en het Koninkrijk Gods. Zij moesten „den keizer geven dat des keizers was” terwijl zij „Gode gaven dat Gods was”.

Het is hetzelfde in de herstelling van de kerk en het koninkrijk in de laatste dagen, de tweede komst van den Verlosser der wereld voorafgaande. Het wordt wederom aangekondigd dat „het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”, en, als een voorbereidend werk, is de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen georganiseerd geworden, op Goddelijk gezag en bevel. En de geschiedenis herhaalt zichzelf in den ouden roep van „verraad”, en de „Mormoonsche” organisatie is *imperium in imperio*. *) Toch tracht zij niet de machten van eene wereldlijke regeering uit te oefenen, maar hare invloed en werkingen strekken tot het versterken en bevorderen der trouw aan de wet, en verkleefdheid aan de natie, alwaar hare volgers wonen.

De uitdrukking „kerk en koninkrijk” wordt dikwijls gebruikt door sprekers en schrijvers ten aanzien van het systeem, „Mormonisme”

*) Een bewind of bestuur binnen in een ander.

genoemd. Het is enkel eene kerkelijke organisatie. Het is afzonderlijk en onderscheiden van den staat. Het mengt zich niet in eenig aardsch bewind. Zijne leden echter zijn ook burgers, aanspraak hebbende op dezelfde rechten en voorrechten als andere personen die niet van hun geloof zijn. Zijne ambtenaren zijn niet beroofd van iets dat toebehoort aan het burgerschap tengevolge van hunne kerkelijke roeping. Hunne plicht jegens God is niet onbestaanbaar met hunne plicht jegens hun land; integendeel sluit de eerste de laatste in zich en legt er nadruk op.

De godsdienst van de Heiligen der Laatste Dagen staat in verband met tegenwoordig gedrag zoowel als met toekomstig geluk. Hij beïnvloedt zijne aanhangers in alles dat het menscheijk karakter bewerkt. Hij is voor het lichaam zoowel als voor den geest. Hij leert den menschen hoe zij in deze wereld moeten leven en handelen opdat zij bereid mogen worden voor de werkelijkheden van de komende wereld. De Kerk onder-richt daarom in tijdelijke dingen zoowel als in geestelijke dingen, in zooverre als zij in betrekking staan tot de Kerk, hare eigendommen en instellingen en de maatschap van hare aanhangers. Maar zij schendt niet de vrijheid van het individu en maakt geen inbreuk op het grondgebied van den staat. De vrije werking van den mensch is een grondbeginsel hetwelk, volgens de stellingen van de Kerk, zelfs God zelf niet onderdrukt. Daarom schrijft de Kerk niet de zaken van een lid, zijne politieke of persoonlijke bezigheden voor. Zij zegt nooit aan een burger welk beroepsvak hij zal uitoefenen, voor wien hij zal stemmen, of bij welke partij hij zich zal aansluiten.

In het geval van zulke Kerk-ambtenaren van wie verwacht wordt hun tijd en talenten gestadig aan haren dienst te wijden, en van wie zij afhangt wat betreft de stipte uitvoering van zoodanige verplichtingen, vereischt zij, dat zij, alvorens in wereldlijke ondernemingen te treden die hen zouden beletten hunne Kerkelijke plichten te volbrengen, eerst de presideerende ambtenaren met hun verlangen bekend maken, en vergunning bekomen om hunne voornemens uit te voeren, opdat daar-door geen verwarring of mislukking in de orde en het werk der Kerk moge veroorzaakt worden. Deze vereischte strekt zich noodwendig uit tot het aannemen van een politiek ambt, maar niet tot de keuze eener partij of de vrijheid tot het aangaan van zulke politieke of andere werkzaamheid als welke niet in aanraking zoude komen met den dienst aan de Kerk verschuldigd. Iedere ambtenaar zoowel als lid der Kerk is geheel vrij wat betreft de politieke meening en handeling, en mag afstand doen van iedere positie, welke ook, die de volkomen vrijheid beperkt.

De eerste nederzetting van Utah door de Heiligen der Laatste Dagen of „Mormonen” was het resultaat van vervolging en vijandigheid aan hunne godsdienst. De Kerk-leiders waren de pionniers in deze kolonisatie. Zij leidden de beweging en het werk van het grondvesten en bouwen van steden en plaatsen van nijverheid, voor de vorming van een nieuw

gemeenebest. Toen het Territoor was georganiseerd door het Congres, werden zij in openbare ambten gesteld als de logische en gepaste bezitters. De President der Kerk, de leidende pionnier, werd aangesteld tot Gouverneur door den President en den Senaat van de Vereenigde Staten. Andere uitstekende Kerk-leiders ontvingen civiele aanstellingen, en de meest actieve Kerk-ambtenaren, zich eveneens bevindende in bevorderende wereldlijke aangroeiingen, werden gekozen tot territoriale en civiele positiën. Deze stand van zaken kweekte het begrip dat het „Mormonisme” kerk en staat vereenigde. De eenstemmigheid die er heerschte in de keuze van deze openbare dienaren, terwijl het volk van Utah bijna geheel van één geloof en partij was, was verder bevorderlijk voor den indruk op de buitenwereld dat zij stemden zooals het door de Kerk van hen verlangd werd. Maar de kerkelijke en politieke stelsels werden afzonderlijk gehouden, en hunne zaken werden onderscheidenlijk bestuurd en gehandhaafd.

Omdat een man die gekozen is voor een nationaal, staats- of gemeentelijk ambt, eveneens een bedienaar van den godsdienst is, daaruit volgt niet dat er een vereeniging is gevormd tusschen kerk en staat. En indien er iets van dien aard is in het geval van een geestelijke in een van de orthodoxe kerken, die een politiek ambt bekleedt, is het verschillend van de ambtenaren van de „Mormoonsche” Kerk, die, als een regel, wereldlijke bezigheden uitoefenen voor hun levensonderhoud, en zaken doen evenals andere burgers. Zij vormen zelfs geen afzonderlijke klasse onder hunne geloofsgenooten, maar het priesterschap van de „Mormoonsche” Kerk wordt gehouden door de groote meerderheid van hare mannelijke leden. En de Kerk vergt geen bijzondere plicht van een persoon, wie ook, die gekozen is tot een politiek ambt, noch schrijft zij hem vereischen, welke ook, voor die strijden met die van zijn wereldlijke eed of verplichting. Zij plaatst niets tusschen hem en zijne volle getrouwheid aan het gouvernement, in hetwelk hij gekozen is om dienst te doen.

Er bestaat niet zoo iets als „de eed van een Apostel”, of „de eed van een Ouderling”, of van eenig ander ambt, welk ook, in de „Mormoonsche” Kerk. Noch wordt van eenig persoon tot haar behoorende verlangd een eed te doen, een verplichting, verbond of overeenkomst aan te gaan tegen of ten nadeele van eenig gouvernement onder de zon. Alle tegenovergestelde beweringen zijn vergissingen of opzettelijke onwaarheden. De Kerk en het koninkrijk Gods bevordert gehoorzaamheid aan de wetten des lands, en erkent de nationale constitutie *) als van Goddelijken oorsprong, hierin dat zij samengesteld werd door wijze mannen, verwekt door den Almachtige voor dat eigen doeleinde. Hare beginselen moeten gehandhaafd worden, en het gezag dat zij verleent moet gerespecteerd en gesteund worden door iederen Heilige der Laatste Dagen. Dit is geleerd geworden in de Kerk van den beginne af, in

*) De oorspronkelijke onafhaukelijheidsverklaring en staatsregeling. **RED.**

het openbaar en in het geheim, en is gevestigd als een harer „Artikelen des Geloofs”. Zoodanige statuten als te eeniger tijd wederstaan werden door „Mormonen” werden tegengewerkt omdat men geloofde dat zij tegen de constitutie waren, en werden getoetst op de in dat heilige document voorziene wijze. In den uitslag is berust geworden, ten koste van veel vernedering en lijden van vele personen.

De Bijbel, die een der geschreven standaarden der „Mormoonsche” Kerk is, wemelt van voorspellingen en beloften van het oprichten van Goddelijk bestuur op de aarde; van de komst eener regeering van gerechtigheid, zich uitstreckende over de geheele oppervlakte van de globe. Christus zal koning wezen, en alle natiën en volken zullen hem dienen en gehoorzamen. Dat zal inderdaad het koninkrijk Gods zijn. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is opgericht als voorbereiding op dat koninkrijk. Haar evangelie is het „evangelie des koninkrijks”. Hare beginselen, verordeningen, gezag en gaven zijn van hemelschen oorsprong. Zij is daarom het geestelijke „Koninkrijk der hemelen”, in zich dragende de invloed en macht die den weg moeten openen voor de vervulling van de profetiën nopens de algeheele heerschappij van den Zoon van God. Den leden der Kerk is geboden door Goddelijke openbaring, „onderdanig te zijn aan de bestaande machten, totdat hij komt wiens recht het is om te regeeren”. Zij zijn aldus gehouden door hetzelfde gezag: „Laat geen mensch de wetten des lands verbreken, want hij die de wetten van God gehoorzaamt behoeft niet de wetten des lands te verbreken”. Het twaalfde artikel des geloofs, geleerd aan de kinderen in de Zondagscholen, aan de jonge menschen van beide seksen in de Onderlinge Ontwikkelings-Vereenigingen en aan alle communicanten in de Kerk is: „Wij gelooven om onderdanig te zijn aan koningen, presidenten, heerschers en vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wet”.

De hoven der Kerk zijn geheel en al kerkelijk. Zij doen gerechtelijk uitspraak over geschilzaken tusschen leden der Kerk, en in de bevoordering der Kerk-discipline. Rechtsgedingen onder hen worden afgewend, en het wordt verkeerdt geacht, dat broeder tegen broeder te recht gaat. Maar geen andere straf wordt toegepast dan het onder censuur stellen, of excommunicatie *) als de hoogste straf. De gerechtshoven worden erkend in hunne wereldlijke macht die zij houden, en hare beslissingen worden geëerd en in acht genomen.

Redevoeringen, verhandelingen en bewijsgronden, door predikers en schrijvers in de Kerk, nopens het koninkrijk Gods dat komen zal, moeten niet verstaan worden als betrekking hebbende op het tegenwoordige. Indien zij zoo voorgesteld worden om de meening te kennen te geven dat de komende heerschappij nu uitgeoefend moet worden, is de bewering onjuist, het doet er niet toe door wien zij is bekend

*) Uitstooting, afsnijding.

gemaakt, omdat zij in directe tegenstrijd is met Goddelijke openbaring aan de Kerk. Zulke denkbeelden wegen in het geheel niet wanneer zij in de schaal gelegd worden tegen het woord en gebod van den Almachtigen God.

De Kerk en het koninkrijk Gods oefent geen dwang, welke ook, uit over de zielen der menschen. Noch maakt zij aanspraak op eenig recht om dit te doen. Het priesterschap dat zij draagt is Goddelijk gezag om te bedienen ten behoeve der Godheid, in de waarheden en verordeningen der zaligheid. Degenen die het houden zijn gewaarschuwd tegen het zoeken om onrechtvaardige heerschappij uit te oefenen, en onderricht dat het alleen kan gehandhaafd worden „door overreding, door lankmoedigheid, door zachtzinnigheid en lijdzaamheid en door ongeveinsde liefde”. De presideerende autoriteiten in hetzelfde regelen de zaken van de Kerk door „algemeene toestemming”, en hunne rechtsmacht is binnen, en niet buiten, hare kerkelijke grenzen. Ieder lid van de organisatie in iedere plaats is volkomen vrij als een burger, en wordt niet weerhouden van eenige vrijheid door niet-leden genoten.

De houding van deze Kerk jegens andere godsdienst-genootschappen wordt aldus duidelijk bekend gemaakt in het elfde artikel van ons geloof: „Wij eischen het recht, om den Almachtigen God te dienen volgens de ingeving van ons geweten, en geven allen menschen hetzelfde recht, Hem te dienen hoe, waar of wat zij ook willen”. In dezen geest handelen wij jegers al de natiën en koninkrijken der wereld. Wij hebben met geen hunner twist. In het verkondigen van „het koninkrijk des hemels is nabij gekomen”, hebben wij de sterkste en vurigste overtuigingen van onze zending en roeping, en zijn voornemens ze bij te staan onder alle omstandigheden en toestanden. Maar wij trachten niet en willen niet trachten ze anderen op te dringen, of eenige hunner zaken, individueele of nationale, te controleeren of te beheerschen. Wij beschouwen alle menschen als de kinderen van den Eeuwigen Vader, en daarom als onze broeders en zusters. Wij zoeken hunne welvaart, wij trachten hen te verlichten, wij verlangen hun geluk, vooruitgang en zaligheid. Wij verafschuwen tirannie, wij nemen verdrukking kwalijk, maar wij gelooven niet in wedervergelding voor werkelijke of veronderstelde beleedigingen. Wij zoeken te genieten en uit te oefenen den geest die den Verlosser der wereld inspireerde, die, gelooven wij, eventueel hare koning zal zijn. En met dit gevoelen verkondigen wij dat de leuze van deze Kerk en dit koninkrijk der laatste dagen op dezen dag in het jaar onzes Heeren 1903 is, als van ouds, „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!”

JOSEPH F. SMITH,
JOHN R. WINDER,
ANTHON H. LUND,

Eerste Presidentschap der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

HANS, MIJN VRIEND.

(*Vervolg van bladzijde 71.*)

Toen ik den volgenden dag in het voorhuis mijne hospita tegen kwam, sprak ik haar aan.

„Ik ben gisterenmiddag zoo vrij geweest uw kleinzoon mee naar buiten te nemen.”

Zij antwoordde niet, maar keek mij aan met een vijandigen blik.

Dat was een oorlogsverklaring.

Drie dagen later sloop Hans mij op de trap voorbij. Ik hield hem staande.

„Nu, het is toch alles goed afgelopen?” vroeg ik.

Hij gaf ook geen antwoord, maar keek schuw naar den grond.

„Waarom houd je je handen op je rug?”

Hij liet ze langs zich neerglijden. Ik nam ze in de mijne en zag, dat ze vol roode striemen waren:

„Wat is dat?”

Hij gaf weer geen antwoord.

„Je gaat mee naar mijn kamer,” zei ik.

Daar nam ik opnieuw zijne handen in de mijne, en vroeg hem zóó dat hij *moest* antwoorden:

„Dus slaat ze je? — waarmee?”

„Met een liniaal,” stamelde hij.

„Waarom?”

„Omdat ik Zondag uit ben gegaan.”

„Slaat zij je dikwijls?” Die vraag moest ik herhalen. Hij keek voor zich, sprak niet, maar bewoog zonder geluid te geven zijne lippen.

„Hoe dikwijls?” drong ik aan.

„Alle dag,” meende ik dat hij zei.

Nu wist ik genoeg. Ik liet zijne handen los, die arme magere, klamme handjes met de zwarte nagels, de beenige knokkels, de litteekens en bloedige striemen...

Ik schoof hem zachtjes de kamer uit.

Toen ik terugkwam, nadat ik was gaan eten, klopte ik tamelijk hard bij mijn hospita aan en ging direct naar binnen.

Zij zat aan de tafel en de jongen tegenover haar. Hij was doodsbleek, had een striem over zijn voorhoofd, en zat bevend, met wijdopengesperde, bange oogen zijne pijnigster aan te staren.

Zij sprongen beiden op, toen zij mij zoo onverwachts zagen. De oude vrouw was niet verschrokken, maar grenzeloos verbaasd. Mijn geduld was uit.

„Ik heb u wat te zeggen,” begon ik, „zend uw kleinzoon weg.” Zij keek eerst mij, toen hem aan en wees met een trotsch gebaar naar de deur, waarop het kind stil heensloop.

Veel, zeer veel is reeds over deze dingen gesproken en wij christenen die het voorrecht ontvangen hebben in eenen tijd als deze in den Zoon van God te kunnen gelooven en den Bijbel voor Zijn woord te houden, zullen gelijk gezegd is, meer en méer met eerstgenoemde vraag te doen krijgen. Hierom is het noodig Gods onbedriegelijk Woord als den waren toetssteen ter hand te nemen en door dezen tot een oplossing te komen. Het is veel lichter er iets toe of af te doen, dan het gansche Woord des Heeren te gelooven. Om deze reden achten de Heiligen der laatste dagen, zich verplicht hunne stem te laten hooren om volgens 's Heeren waarachtig Woord duidelijk te maken of christenen van dezen tijd nog Apostelen hebben te verwachten en of wij de mannen die zich reeds nu als Apostelen uitgeven als zoodanig kunnen aannemen of niet. Wij willen beginnen en zien waarin de noodzakelijkheid van hun bestaan bestaat. Paulus geeft ons in Efeze 4 : 12—14 een volkomen uitlegging daarvan. Hij zegt daar, dat zij zijn gegeven of daargesteld „tot de volmaking der heiligen; tot het werk der bediening; tot de opbouwning des lichaams van Christus.” Daar nu in bovengenoemde tekst aangehaald wordt, dat waar de kerk van Christus bestaat er een zeker werk te bedienen valt, is het ook duidelijk dat er personen moeten zijn om dit werk, waarvan hier sprake is, te bedienen. Wij kunnen niet veronderstellen dat, toen Christus, volgens de woorden van Paulus, deze personen (apostelen) in de kerk plaatste „tot volmaking der Heiligen”, Hij alleen zinspeelde op die bekeerlingen welke gedurende dien tijd leefden, waarin deze twaalf door Hem aangestelde apostelen leven zouden.

In 1 Cor 12 : 14—26 stelt de apostel de kerk van Christus voor als een lichaam. Aan dat lichaam zijn vele leden, die elkander onderling en die al te zamen het lichaam dienen. Hij noemt verder de voornaamste leden van dit lichaam en zegt in vs. 28: Aan dit lichaam of in de gemeente heeft God er sommigen gesteld „ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leeraars,” enz. Is het nu door den Heer bepaald, dat het lichaam of de gemeente op de aarde blijven zal tot dat Hij wederkomt dan spreekt het toch van zelf, dat dit lichaam ook zijn volle leden behouden moet. In Efeze 4 leert de apostel hoe de kerk als een lichaam zijn moet. Vooreerst wat de éénheid, het geloof, den doop en de hope op de toekomst van Christus betreft. Hij spreekt echter te gelijk in hetzelfde hoofdstuk van de gaven en ambten, die onze Heer bij zijne hemelvaart onder de menschen uitdeelde. „En,” laat hij nu volgen, „dezelve heeft gegeven sommigen tot apostelen en sommigen tot profeten en sommigen tot Evangelisten en sommigen tot herders en leeraars.” Door het woord „sommigen” mogen wij aannemen een bepaald aantal van deze ambtsbekleeders te verstaan, die ten allen tijde als de voornaamste leden aan het lichaam werkzaam zouden zijn: namelijk twaalf als apostelen en evenzoo een zeker aantal mannen voor

de andere genoemde ambten, om te zamen ten allen tijde aan het lichaam hunne diensten te verrichten. Ook heeft de Heere door hem gezorgd dat de Efezeërs, en wij te gelijk, zouden weten gelijk hier boven reeds gezegd is, tot welk doel die verschillende ambten in de gemeenten zouden zijn. n. l. „tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening tot opbouwning des lichaams van Christus.” En vraagt iemand: „zullen tot op 's Heeren wederkomst altijd apostelen, profeten, evangelisten, herders en leeraars werkende zijn, in Zijne kerk,” de Heer heeft ook deze vraag hier voldoende doen beantwoorden, daar wij vs. 13 en 14 vinden geschreven, dat de in vs. 11 genoemde ambten voor zoolang gegeven zijn, tot alle christenen, of ten minste alle geloovigen, „zullen komen tot de eenigheid des geloofs (zooals die in vs. 3-7 beschreven werd) en der kennis van den Zoon Gods, tot eenen volkomenen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus.” Wanneer derhalve de vraag in ons opkomt: „Hebben wij al de hier genoemde ambten of gaven van Christus noodig?” dan zegt ons de schrift, dat wij ze zoolang noodig hebben als wij nog niet al te zamen zijrgekomen tot één geloof, één doop en ééne hoop en wij nog niet als een volkomen man, als een éénheid voor God en menschen openbaar worden.

Alhoewel sommigen op grond van 1 Cor 4 : 9, waar Paulus zegt, dat God hen „die de laatste apostelen zijn ten toon gesteld als tot den dood verwezen” willen beweren, dat met hen de noodzakelijkheid van het bestaan van Apostelen heeft opgehouden, behoeft dit nochtans geen betoog, daar Paulus en Efeze 4 niet leeren kan, dat die gaven en ambten zouden blijven en hier tegenover in 1 Cor 4 : 9 zou hebben willen zeggen dat hij en de andere toen levende apostelen de laatste waren. Zoo dit het geval ware, dan zou Paulus immers met zichzelf in tegenspraak zijn, wat hij echter niet is. Mocht men echter vragen, wat bedoelde Paulus dan met die woorden „ons, die de laatste apostelen zijn,” dan willen wij wijzen op den profetischen geest die Paulus bezielde. Die geest der profetie deed hem verstaan dat „na zijn vertrek zware wolven tot de gemeente zouden inkomen die de kudde niet zouden sparen” (Hand. 20 : 29). Die geest deed hem zeggen dat er vóór den dag van Christus een *afval* komen zoude (2 Thess. 2 : 2 en 3), dat „er een tijd zoude zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zouden verdragen, maar ketelachtig zijnde van gehoor, zouden zij zichzelf leeraars opgadieren naar hunne eigene begeerlijkheden” (2 Tim. 4 : 3). De gemeente van Christus zou dus in die dagen niet blijven bestaan. Derhalve waren Paulus en zijn metgezel (Apollon misschien? zie 1 Cor. 4 : 6) of zijne metgezellen de laatste apostelen *van dien tijd*. Als het eeuwig Evangelie wedergebracht zoude worden (zie Openb. 14 : 6), als de herstelling aller dingen zoude plaats hebben (zie Hand. 3 : 21), dan zou de gemeente weer als een volledig lichaam bestaan, en derhalve *met apostelen*.

Ook van een andere zijde gezien is het niet moeielijk, de nood-

zakelijkheid van het bestaan van apostelen in de kerk van Christus zoolang deze bestaat te bewijzen. Indien wij den toestand of liever den gang van zaken op aardsch of maatschappelijk gebied gade slaan, zal men spoedig waarnemen, dat waar een ambt of betrekking in een koninkrijk vacant wordt, deze spoedig weer gevuld wordt door een opvolger van den vorigen, in die plaats gestaan hebbenden ambtenaar. Ditzelfde beeld ontwikkeld zich voor onze oogen bij alle ambten, zoowel op staatkundig als kerkelijk gebied. De ambten blijven, de menschen, die dragers van het ambt waren, wisselen door ontrouw, aftreding, of verdwijnen door dood, zoowel in de kerk als in den staat af. Als bewijs hiervoor leze men slechts de handelingen der elf apostelen ten opzichte van Judas Iskariot, en den hem opvolgenden of in zijne plaats tredenden Matthias (Hand. 1:15—26). Toen er dus één van de twaalfen door ontrouw gevallen was, ging zijn opzienersambt aan eenen anderen over. Indien het nu niet ware dat de eerste christenen hadden geleerd en geloofd dat de Heer behalve de twaalf apostelen nog anderen zou roepen en zenden, zij zouden er dadelijk tegen opgekomen zijn, toen Matthias door het lot en later, zooals wij kunnen lezen in Hand. 13:1—3, Paulus en Barnabas door den Heiligen Geest, als apostelen werden aangewezen. Dat deze twee laatsten apostelen waren vinden wij duidelijk beschreven in Hand. 14:14. Het verdient mede onze opmerkzaamheid dat de eerste christenen niet alleen betrekkelijk het apostelambt dachten zoo als wij hier aantoonen, maar dat zij daarbij ook een recht onbevangen stelling innamen, waar het de *roeping* van apostelen betrof. Het is met deze roeping duidelijk openbaar dat de Heer méér dan de twaalf eerste mannen tot apostelen wilde gesteld hebben. Met hunne roeping tot dat ambt waren er dus reeds vijftien mannen die tot deze bediening van den Heer geroepen waren, want Matthias was de 13e, Barnabas de 14e en Paulus de 15e apostel. Het is hiermede dus duidelijk dat niet aan de twaalf mannen *alléén* het apostolische ambt verbonden was en dat het dus ook niet met hen — hetzij doordat zij ontrouw werden als Judas, of stierven — voor de kerk of het lichaam des Heeren zou verloren gaan.

Sommigen willen beweren, dat ons de bedieningen der apostelen bekend zijn in deze dagen, en dat dit voldoende is voor ons, en wij bijgevolg deze mannen zelf niet meer noodig hebben. Wij stellen daarentegen echter de vraag: „Waarvoor verordineert men in deze dagen ouderlingen, leeraars en diakenen in de christelijke kerken, daar ons toch ook de bedieningen der vroegere leeraars en diakenen bekend zijn?” Nog zijn er andere christenen, welke zeggen, dat de apostelen en profeten alleen voor den aanvang der christelijke kerk noodig waren, daar zij in Efeze 2:20 het „fondament” genoemd worden. Indien wij echter de woorden van Paulus aannemen, dan zullen wij herinneren, dat gelijk hierboven geschreven is, de Kerk in 1 Cor. 12 en Efeze 4 voorgesteld

wordt als een lichaam met deszelfs leden. Elk menscheijk lichaam nu wordt gedragen door twee voeten. Aangenomen nu dat de apostelen en profeten, volgens Efeze 2 : 20, het fundament, de voeten uitmaken, dan heeft de kerk, het lichaam, in den aanvang de voeten bekomen, en dit toch zonder twijfel om haar als kind, maagd en vrouw te blijven dragen. Als Heiligen der laatste Dagen gelooven wij, dat wat de eerste christenen noodig hadden, voor de toekomstende erve der heerlijkheid, ieder geloovige christen noodig heeft, totdat de Heere komt, dus ook die leiders, als fundament der kerk, als die welke zij bezaten. Wij beweren, dat God ook in deze dagen apostelen en profeten geroepen heeft om Zijn volk tot eenheid en volmaking te brengen, en dat Hij dit heeft gedaan, beide door Openbaring en door roeping des Heiligen Geestes. Wij meenen door deze kleine illustraties, in dit stukje voorkomende, duidelijk de noodzakelijkheid van het bestaan van apostelen en profeten, *ook in deze dagen*, aan het verstand gebracht te hebben. Dat de Heere den inhoud van dit stukje met Zijn onmisbaren zegen vergezelle, opdat wij daardoor beter rekenschap kunnen geven van de waarheid, is de innige bede van den schrijver.

AFSCHEIDSGROET.

Ouderling G. J. Kruitbosch, onlangs van zijn werk in deze zending ontslagen, verzocht ons de volgende afscheidswaarden op te nemen. Vele malen had hij gedacht iets van de Rotterdamsche Conferentie, het veld waarover hij heeft gepresideerd, te schrijven, maar gebrek aan tijd en andere oorzaken beletten dit. Op zijn huisreis, aan boord van het s.s. *Cretic*, schreef hij het volgende:

Na vijf maanden in de Arnheimsche Conferentie te hebben gearbeid, aan het begin mijner tweede zending werd ik van daarnaar Rotterdam verplaatst. Toen later president H. de Brij werd ontslagen, werd ik geroepen tot het innemen der vacante plaats. Hoewel ik mijne nietigheid en onbekwaamheid bekendmaakte aan den zendingspresident, moest ik toch de verantwoordelijke taak op mij nemen. Gedurende 15 maanden nam ik dezelve waar, daartoe in staat gesteld door de vereenigde hulp van zendelingen, lokale priesterschap en leden.

In dien tijd heb ik vooruitgang bespeurd onder de leden, in eenheid liefde, eensgezindheid en in het volbrengen hunner plichten. Hierdoor zijn zij ook rijkelijk gezegend geworden, en aan het einde van het jaar 1903 was er werkelijk een gezegende toestand, weinig of geen ziekte, weinig werkeloosheid, en weinig gebrek. Velen, tevoren traag in het volbrengen hunner plichten, kwamen van tijd tot tijd hunne hulp aanbieden voor de welvaart van de gemeenten, en de resultaten zijn uitstekend geweest. En tot hen die tot dusverre nog traag gebleven zijn zeg ik, tracht uwe hulp en steun te verleen in dit groote werk, en de resultaten

zullen u verwonderen. Geen spaarbank ter wereld geeft zooveel procenten als het werk des Heeren.

Gedurende het jaar 1903 werd het werk geopend in Gouda, Vlaardingen en Nieuw Hellevoet, doch het moest weder opgeheven worden vanwege het geringe getal zendelingen. Ook in Alblasterdam en Maasdam is werk begonnen en steeds voortgezet door de zendelingen van Dordrecht. Over het geheel zijn de vooruitzichten schoon. In alle deelen der Conferentie hebben de zendelingen meer onderzoekers dan zij kunnen nagaan. De vergaderingen worden overal goed bezocht door vreemdelingen. Sommigen der onderzoekers in Rotterdam hebben reeds gevraagd, gedoopt te mogen worden. (Thans zijn er reeds twaalf gedoopt. RED.)

Ik had tot mijn leedwezen geen gelegenheid om alle broeders en zusters en vrienden te bezoeken, en roep nu door het eenigste middel mij ter hand, „De Ster”, u allen een hartelijk vaarwel toe. Ik dank allen die mij altijd zoo liefderijk voorzagen in de behoeften des levens. Zonder uwe hulp zou ik niet in staat geweest zijn mijne zending te volbrengen. Als de zeventigers van ouds kan ik getuigen: „het heeft mij aan niets ontbroken”. De Heere zal u rijkelijk zegenen voor uwe goedheid. Ik ben aan het einde gekomen van mijne tweede zending. Hoeveel goed ik anderen gedaan heb, weet ik niet, maar zelf zou ik mijne ondervindingen niet voor duizenden willen missen.

Dat de Heere u rijkelijk zegene, geestelijk en maatschappelijk, is de bede van Uw broeder in de Waarheid

GERRIT J. KRUITBOSCH.

VARIA.

EEN MIDDAGMAAL.

Op een Maandagmorgen bevonden zich eenige arbeiders in een kroeg, waar zij als naar gewoonte „Maandag hielden” in plaats van naar hun werk te gaan. Tegen het middaguur komt een armoedig, doch zindelijk gekleede vrouw de herberg binnengluren. Kloek stapt ze op één der mannen toe. „Ik denk dat je vandaag wel niet thuis zult komen eten, daarom breng ik je portie maar hier,” zegt ze, meteen een zorgvuldig toegeknoopt pakje voor haar man neerzettende, waarna ze heengaat. Luid gejuich van den kant der halfdronken kameraden. Aan plagerijen geen gebrek! Eén van hen komt op den kostelijken inval om allemaal een proeffe van het maal te nemen. De eigenaar van het pakje stemt hierin toe. Hij ontknoopt den doek, maar vindt niets dan een leegen schotel. Neen, toch niet, er ligt een briefje in. Hij neemt het op en leest: „Ik hoop dat het eten je goed zal smaken; *het is hetzelfde wat de kinderen en ik thuis hebben.*”

VERBETERING.

In het nummer van 1 Februari, blz. 42, vijfde regel van onderen, staat een-honderd-en-vier-en-veertig; hiervoor leze men een-honderd-vier-en-veertig-duizend.

OVERLEDEN.

NEUTEBOOM. — Te Ogden, Utah, 4 Februari 1904, Johanna Wilhelmina Neuteboom, geb. Brincker, echtgenoot van Evert Neuteboom; geboren te Rotterdam, den 21 Juli 1868, gedoopt door ouderling Benjamin Jansen, den 27 April 1893, en bevestigd door haar echtgenoot, die toen hier te lande als zendeling werkzaam was.

„'k BEN MAAR EEN MENSCH!”

O, zeg dat niet, o zeg dat nooit:

„'k Ben maar een mensch!”

Daar is geen hooger titel toch,

Dien ik u wensch.

Wees mensch! dat is: span kloek uw brein

Tot denken in;

Stel naast dat denkend hoofd een hart

Vol menschenmin.

Houd, wat er buig of kruip, u zelf

Van laagheid vrij.

Dat steeds uw hartstocht mindre blijf,

De meerd're—gij!

Betreed uit vrijen wil den weg

Naar 't goede heen;

Zoo 't kan, met vriend, met vrouw, met kind..

Zoo 't moet—alléén!

Met open oog, met gul gemoed,

Dan zijt ge mensch:

Daar is geen hooger titel toch,

Dien ik u wensch.

(Overgenomen.)

I N H O U D:

De Kerk en het Koninkrijk Gods	Blz. 73	Afscheidsgroet	Blz. 86
Hans, mijn Vriend	„ 78	Varia	„ 87
Aangekomen	„ 80	Verbetering	„ 88
Wonderen	„ 81	Overleden	„ 88
Eene vraag des tijds	„ 82	„'k Ben maar een mensch”	„ 88

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.

Nu zetten wij ons allebei schrap, en ik kan u zeggen dat ik beefde van woede. Ik hoorde nu een langen, vervelenden uitleg, die er niets toe deed, maar waaruit mij alleen duidelijk werd, waarom zij haar kleinkind haatte: het was het kind eener dochter, tegen der moeder zin getrouwd met een man die kort na de geboorte van Hans spoorloos verdwenen was; de vrouw zelve was gestorven, en zoo was Hans „ten hare laste gekomen”, zooals zij zich uitdrukte.

Ik sprak tot haar met overreding, dreigde haar, werd driftig en had daarbij half en half het gevoel mij te bemoeien met een zaak die mij eigenlijk niets aanging. Dat wist die draak wel, en zoo kwamen we tot geen resultaat.

Eindelijk besloot ik, het laatste en eenige middel te beproeven. Ik legde een goudstuk van 20 mark op tafel, en verklaarde mij bereid haar alle maanden die som te betalen, als zij het geld ten bate van haar kleinkind wilde besteden, en mij heilig wilde beloven den jongen nooit meer lichamelijk te zullen kastijden.

Nu streed hare hebzucht met hare verregaande wreedheid. Met hare oogen verslond zij het goudstuk, doch toen ik ongeduldig werd, mijne bedreiging herhaalde van een anderen weg te zullen inslaan, en het geld weer bij mij wilde steken, begon ze te jammeren — toen was de overwinning aan mijn kant.

„Ja... ja... stellig...”

Ik ging heen met een gevoel van walging, zooals ik zelden gehad heb in mijn leven.

Van nu af hield ik een wakend oog.

Na een paar dagen ving ik Hans op en nam hem ernstig in 't verhoor; neen, hij had werkelijk geen slaag meer gehad.

Het was koud geworden, gevoelig koud.

Eens zag ik hem in het ijzig kille vertrek treurig bij zijn boeken zitten. Zijne grootmoeder was uit. Ik nam den halfbevroren jongen mee naar mijne kamer, en stond hem toe daar te blijven als hij heel stil was.

Ik zette hem bij de tafel in een der groote leuningstoelen, waarin hij haast geheel wegzonk, en ging toen weer aan mijn werk, met mijn rug naar hem toe. Toen ik, na een uurtje misschien — ik was eigenlijk vergeten dat hij er was — omkeek, zag ik hem onbewegelijk stil zitten, zoo stil, dat hij nauwelijks durfde ademen.

Voortaan kwam hij dikwijls. Eerst moest ik hem halen, later maakte hij vrij gebruik van mijne uitnoodiging. Hij kwam zoo zachtjes dat ik hem soms niet eens hoorde. Dan kroop hij op een stoel en begon te lezen.

Hij stoorde mij niet. Ik hoorde niets van hem dan nu en dan zijn zacht geregeld ademhalen, en tusschenbeide, als ik eens even met mijn werk ophield, het vreeselijk voorzichtig omslaan van een blad.

Hij was zoo door en door bang geworden, 't arme kleine ventje! het duurde geruimen tijd, eer hij zich liet bewegen, op al mijn vragen te antwoorden. Uit zichzelf heeft hij me nooit iets verteld. Maar ik kreeg toch uit hem, wat ik weten wilde.

Het was niet veel: een kleine, alledaagsche, treurige geschiedenis als van zoo menige jeugd.

Zijn moeder was een naaistertje: zijn vader had hij nooit gekend. Hij was opgegroeid, zooals de meeste arme kinderen in Berlijn: half op de binnenplaats en op straat, en half in het eenige kamertje van zijn moeder.

Maar in het eerste tiental jaren van zijn leven had hij toch een beetje liefde ondervonden.

Toen hij zes jaar was geworden, was hij naar school gestuurd, toen hij tien was, stierf zijn moeder. Dat waren de beide groote gebeurtenissen in zijn leven.

Daarna had zijne grootmoeder hem bij zich genomen, en sedert dien dag was iedere vreugde, ook de kleinste, uit zijn leven gebannen. Hij sprak nooit over de kastijdingen die hij had moeten verduren, maar ik merkte aan alles, hoe wreed die moesten zijn geweest.

Hij werd langzamerhand wat levendiger. Van vroolijkheid en frischheid kon echter geen sprake zijn.

* * *

Op zekeren avond liet hij mij met een heel gewichtig gezicht zien, wat zijne moeder hem had nagelaten. Een brief en een fotografie. Zij had hem die, toen zij stierf en voor het laatst met hem alleen was, in de hand gedrukt, en hem vermaand ze aan niemand te laten zien, ook niet aan Grootmoeder. De brief, dien zij zooals de datum bewees, een paar weken vóór haar dood had geschreven, was gericht aan den vader van Hans. De fotografie droeg de trekken van Hans, maar beviel mij overigens volstrekt niet. Ik gaf ze hem terug met den brief, dien stervenscreet van eene wanhopige ziel, die haar laatste krachten had ingespannen om bij den afwezigen vader nog iets te bewerken voor het hulpeloze kind, indien hij dit nog ooit in de wereld ontmoeten mocht.

„Dat moet je goed bewaren, Hans,” zei ik, „en nooit aan je grootmoeder laten zien”.

Hij knikte met overtuiging.

(Wordt vervolgd.)

AANGEKOMEN.

Ouderlingen Serge F. Ballif en Laurence Y. Thatcher. Aan Ouderling Ballif is de Luiksche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

WONDEREN.

Onlangs werd door iemand onze aandacht gevestigd op het feit, dat aan vele der Bijbelsche „wonderen” een natuurlijke uitlegging gegeven kan worden. Hij wees in het bijzonder op het manna, waarmede de Israëlieten gevoed werden gedurende hunne omzwerving in de woestijn. Omdat men nu ook heden ten dage in de Arabische woestijn manna vindt, alhoewel niet in zoo'n groote hoeveelheid als in Israëls tijd, kon onze vriend niet gelooven dat de hand van God in het voeden van dat volk was geweest.

De vraag of het bedoelde spijzen der Israëlieten werkelijk een „wonder” was, of dat het op „natuurlijke” wijze gebeurde, kan hier buiten bespreking blijven. De punten in kwestie zijn alleen deze: als het bezeugen kan worden dat de gebeurtenis op natuurlijke wijze heeft plaats gehad, hebben wij dan eene tegenstrijdigheid met Gods karakter ontdekt? Moet de Heere altijd op bovennatuurlijke wijze werken? De eerste vraag moet ontkennend beantwoord worden. Een der machtige waarheden welke in den laatsten tijd aan het licht gekomen zijn is deze, dat er alom wetten bestaan. Bedachtzame menschen zijn door wetenschap tot de overtuiging gekomen, dat er geen plekje of hoekje is op aarde of in den hemel, waar geen wet heerscht. En zou het moeilijk zijn te gelooven dat de samensteller dezer wetten, de groote en wijze Wetgever, zelf deze wetten eerbiedigt wanneer Hij zekere doeleinden wenschte bereikt te zien? Neen, het is zelfs zeer redelijk dat Hij dit doen zal. Ook al is de wijze, waarop Hij werkt voor ons wonderlijk, dan mogen wij nog aannemen, dat de Heere van zekere wetten gebruik heeft gemaakt, wetten die wij nog niet kennen, maar die daarom evengoed bestaan.

Enkele bijbelsche gebeurtenissen toonen aan dat de Heere Zijne bijzondere macht niet openbaarde als er menschelijke middelen aangewend konden worden. Toen Elia onderhouden werd, door raven (wat zeker wel wonderlijk was, daar raven gewoonlijk liever stelen dan geven) werd hem wel brood en vleesch gebracht, maar *geen drinken*. Waarom was dit? Eenvoudig hierom: voedsel kon de groote man in die onherbergzame streek, waarin hij zich bevond, niet vinden, maar als hij zijn dorst wilde lesschen, kon hij eenvoudig naar de beek Krith gaan, die niet ver af was. Bij het opwekken van Lazarus, door onzen Heiland, hebben wij een ander voorbeeld. Toen de gestorvene uitkwam, gebonden aan handen en voeten met grafdoeken, en zijn aangezicht omwonden met een zwetdoek, had de Verlosser toen niet evengoed Zijne groote macht

kunnen gebruiken om de doeken los te maken? Niemand zal het betwijfelen. Maar Hij deed het niet. Dit kon door menschelijke macht gebeuren, en de Heere zeide: „Ontbindt hem”. Nog een voorbeeld: had de Zaligmaker, toen hij het dochtertje van Jairus opwekte van den dood, niet evengoed Zijne macht kunnen gebruiken om het kind te versterken? Hij had het zeer zeker kunnen doen. Toch deed Hij het niet. De omstanders hadden stellig in hun blijdschap niet er aan gedacht, dat het meisje voedsel noodig had. Daarom gebood de Wijze Meester, „dat men haar te eten geven zou”. Waar dus de menschelijke middelen gebruikt konden worden, de z. g. n. „natuurlijke” middelen, daar geschieden geen „bovennatuurlijke” dingen. De tweede vraag: „Moet de Heere altijd op bovennatuurlijke wijze werken?” kan dus eveneens ontkennend beantwoord worden. Het is in overeenstemming met het gezond redelijk begrip, dat de wijze Schepper natuurlijke wegen volgt, en aannemelijk dat Zijne werken welke wij „wonderen” noemen steunen op wetten die ons nog niet bekend zijn.

I. K.

EENE VRAAG DES TIJDS.

Door Ouderling G. J. NEERINGS.

Zijn er in deze dagen apostelen noodig of niet? Deze vraag moest eigenlijk meer en meer een vraag des tijds worden. Alvorens echter tot de verklaring van dit belangrijke punt over te gaan is het niet onpast een blik in het rond te werpen en den toestand te beschouwen welke heden bestaat op godsdienstig gebied. Wordt de verwarring en strijd niet dagelijks grooter, juist nu orde, eenheid en liefde zoo noodig waren, tegen het meer en meer opkomend geweld van den Antichrist? Vele leden, uit verschillende gemeenten, staan thans op zichzelf, zonder voorganger, zonder sacramenten, zonder een gemeenschappelijk leven, en vraagt men eenigen waartoe zij thans behooren, dan is het antwoord: „Wij behooren tot de Algemeene Christelijke Kerk.” En waarlijk dit antwoord is van groote beteekenis! Zoo zijn er velen die gelijk blinden langs den wand tasten zonder te weten waarheen. Maar genoeg reeds: de toestand der christenheid is overbekend, en het is onnoodig daarover uit te weiden. Zou het naar Gods wil kunnen zijn, dat de christenheid in zoodanige duisternis en verwarring is en dat om daarin te blijven liggen? Tegenwoordig bestaan er, in plaats van ééne Kerk van Christus, verscheidene kerken die elkander bestrijden, naardien de eene zich op een concilie, de andere zich op eene overlevering beroept, en de derde zich aan sommige teksten klemmt; en de godgeleerden strijden over de ware leer, gelijk inannen, die in de duisternis over een en hetzelfde voorwerp spreken, dat zij niet meer zien, en waarvan hun slechts herinneringen overgebleven zijn.